

LBRIS

We know
books

Universul JOCURILE FOAMEI

Balada șerpilor și a păsărilor cântătoare

Răsăritul în ziua extragerii

Jocurile Foamei

Sfidarea

Revolta

SUZANNE COLLINS

RĂSĂRITUL
ÎN ZIUA
EXTRAGERII

H U N G E R G A M E S

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

CUPRINS

PARTEA I – ZIUA DE NAȘTERE	9
PARTEA A II-A – PRAMATIA.....	137
PARTEA A III-A – BANNERUL.....	251
<i>Mulțumiri</i>	371

LBRIS

We know
books

PARTEA I

ZIUA DE NAȘTERE

— **L**a mulți ani, Haymitch!
Dacă te-ai născut în ziua extragerii, avantajul este că, de ziua ta, poți dormi până târziu. Halal avantaj! O zi în care nu mergi la școală nu poate compensa groaza că numele tău ar putea fi extras. Chiar dacă scapi cu bine, nimănui nu-i mai arde să mănânce tort după ce doi copii sunt târați la Capitoliu ca să fie măcelăriți.

— La mulți ani! Sid, fratele meu în vârstă de zece ani, mă scutură de umăr. Mi-ai spus să fiu cocoșul care te trezește. Fiindcă vrei să pleci în pădure când se luminează de ziua.

E adevărat. Sper să-mi termin treburile înainte de ceremonie, ca să-mi pot dedica după-amiaza celor două lucruri pe care le-ndrăgesc cel mai mult – pierderea timpului și petrecerea lui alături de dragostea mea, Lenore Dove. A-l trece cu vederea pe oricare din ele este, pentru mama, o grea încercare, de vreme ce, de obicei, declară că nicio muncă nu e prea trudnică, prea murdară sau prea complicată pentru mine și că până și cei mai sărăntoci pot găsi câțiva bănuți ca să-și arunce netrebnicia asupra altcuiva. Dar, având în vedere ambele evenimente ale zilei, cred că, odată ce-o să dau gata tot ce am de făcut, o să-mi lase un strop de libertate. Creatorii-de-joc sunt cei care mi-ar putea strica planurile.

— Haymitch! se tânguie Sid. Acuși se saltă soarele pe cer!

— Bine, bine. Acuși mă salt și eu din pat.

Mă rostogolesc de pe saltea direct pe podea și-mi trag pe mine o pereche de pantaloni scurți făcuți dintr-un sac de făină dat de guvern.

În final, cuvintele „PRIN BUNĂVOINȚA CAPITOLIULUI“ mi se opresc, ca o ștampilă, de-a latul feselor. Mama nu irosește nimic. Rămasă văduvă de tânără, când tata a murit într-un incendiu din mină, ne-a crescut pe Sid și pe mine spălând rufe altele și valorificând orice fărămă din orice. Cenușa lemnului de esență tare, din vatră, e păstrată ca să devină leșie. Cojile de ou sunt pisate ca îngrășământ pentru grădină. Într-o bună zi, acești pantaloni scurți vor fi rupți în fâșii din care se va țese un preș.

Termin cu îmbrăcatul și-l azvârl pe Sid înapoi în patul lui, unde se afundă direct în cuvertura din petice. În bucătărie, înșfac o bucată de pâine cu mălai, pregătită de ziua mea ca delicatessă, în locul ches-tiei ăleia zgrunțuroase și negre, făcută din făina Capitolului. Afară, în spatele casei, mama amestecă deja cu un băț în cazanul aburind, plin cu haine, cu mușchii încordându-i-se când saltă o salopetă de miner. N-are decât treizeci și cinci de ani, dar amărăciunile vieții i-au ridat deja fața, așa cum le stă în obicei.

Dă cu ochii de mine în pragul ușii și își șterge fruntea asudată.

— La mulți ani la a șaisprezecea aniversare! E compot pe plită.

— Mulțumesc, mamă!

Găsesc oala cu compot de prune și scot cu lingura câteva ca să mi le pun pe pâine înainte de a ieși. Le-am găsit deunăzi în pădure, dar e o surpriză plăcută să le am fierbinți și dulci.

— Azi am nevoie să umpli cisterna, spune mama când trec pe lângă ea.

Avem apă rece curentă, dar curge ca un firicel subțire, i-ar lua o eră ca să umple o găleată. Avem și un butoi special, cu apă de ploaie curată, pe care ea îl ține în plus, fiindcă face hainele mai catifelate, însă pentru cea mai mare parte a rufăriei se folosește de apa din fântâna noastră. Dând la pompă și cărând cu găleata, umplerea cisternei e treabă de două ore, chiar dacă mă ajută Sid.

— N-o putem lăsa pe mâine? întreb.

— Apa e pe sfârșite și am de spălat un munte de rufe, răspunde ea.

— Atunci după-amiază, spun, încercând să-mi ascund ciuda.

Extragerea se încheie la ora 13:00 și, presupunând că n-o să ne numărăm printre cei sacrificați anul ăsta, o să pot să termin cu apa până la 15:00 și să am încă timp să mă-ntălesc cu Lenore Dove.

O pătură de ceață se înfășoară, protectoare, în jurul caselor părăginite și cenușii din Filon. Ar fi liniștitoare dacă ici și colo nu s-ar auzi țipetele copiilor vânați în propriile vise. În ultimele câteva săptămâni, pe măsură ce a Cincizecea Ediție a Jocurilor Foamei s-a apropiat tot mai mult, sunetele astea au prins să se audă tot mai des, în mare măsură aidoma gândurilor neliniștitoare pe care mă străduiesc din greu să le țin la distanță. „Al Doilea Jubileu al Pacificării. De două ori mai mulți copii.“ N-are rost să mă umplu de griji, îmi spun, oricum în privința asta nu e nimic de făcut. „Ca și cum ar fi două Jocuri ale Foamei într-unul singur.“ Nu se pot ține sub control nici rezultatul extragerii, nici ceea ce urmează. Nu intra în panică. Nu-i da Capitolului satisfacția asta. Are deja prea multe satisfacții.

Merg pe pavajul de zgură al străzii pustii, către dealul pe care e cimitirul minerilor. O harababură de marcate funebre stă înfiptă pe coastă ca niște spini. Tot ce vrei și ce nu vrei, de la lespezi de mormânt cu nume și date gravate până la scânduri de pe care se cojește vopsea. Tata e îngropat pe parcela familiei. Un petic de alde Abernathy, cu o singură placă de calcar pentru noi toți.

După ce arunc o privire grăbită în jur, convingându-mă că n-are cine să mă vadă – pe-aici nu e nimeni aproape niciodată, și cu siguranță nu cu noaptea-n cap –, mă târăsc pe sub gard în pădurea din afara Districtului 12 și o pornesc către distilerie. Fabricarea rachiului alb împreună cu Hattie Meeney e o treabă riscantă, dar o distracție în comparație cu omorârea șobolanilor sau cu curățarea latrinelor. Ea se-asteaptă să trudesce din greu, dar exact asta face ea însăși și, cu toate că a sărit de șazece de ani, e în stare de mai mult decât cineva care are doar pe jumătate vârsta ei. E nevoie de o grămadă de muncă brută: adunarea lemnului de foc, căratul grăunțelor, depozitarea sticlelor pline și aducerea sticlelor goale ca să fie reumplute. Asta fac eu. Sunt căraușul lui Hattie.

Mă opresc la ceea ce numim hambar: un petic de pământ golaș, ascuns de crengile plecate ale unei sălcii, unde își lasă Hattie proviziile. Doi saci de câte unsprezece kilograme, cu boabe de porumb mărunțite, stau în așteptare, și-mi arunc câte unul pe fiecare umăr.

E nevoie de vreo jumătate de oră ca s-ajung la distilerie, unde o găsesc pe Hattie ocupându-se de o oală cu terci lângă rămășițele unui mic foc.

URBIS | We know
badly

Îmi întinde lingura ei de lemn cu coadă lungă.

— Ce-ar fi s-amesteci aici?

Las sacii cu porumb într-un șopron cu acoperișul înclinat, unde ne ținem rezervele, și înalț victorios lingura.

— Hopa, o promovare!

Terciul lăsat în grija mea e o noutate. Poate că Hattie începe să mă pregătească să-i fiu asociat într-o bună zi. Lucrând amândoi ca să fierbem rachiu fără întrerupere ar crește randamentul, și cererea se ridică întotdeauna la mai mult decât poate fabrica ea de una singură, chiar și pentru chestia aia de la care îți lăcrimează ochii, făcută din grăunțele Capitoliului. Mai ales pentru aia, fiindcă e destul de ieftină ca să și-o poată permite minerii. Băutura bună e cumpărată de soldații indisciplinați – adică de Apărătorii Păcii – și de bogații din oraș. Însă contrabanda încalcă vreo zece legi diferite și n-ar fi nevoie decât de un nou Șef al Apărătorilor Păcii – unul căruia nu-i place o băătură tare – ca să ajungem în butuci, sau mai rău. Mineritul e muncă grea, dar nu ești spânzurat fiindcă îl practici.

În timp ce Hattie pune sticle de câte o jumătate de litru de rachiu alb într-un coș căptușit cu mușchi, mă las pe vine și răscolesc terciul de jos în sus. Când se răcește cât de cât, îl răstorn într-o găleată mare și ea adaugă drojdia. Pun terciul în șopron, să fermenteze. N-o să-l distileze azi, fiindcă nu vrea ca fumul să atragă atenția dacă se împrăstie ceața. Apărătorii Păcii de la noi s-or fi făcând că nu văd distileria lui Hattie și taraba ei din Vatră, un depozit vechi care ne servește drept piață neagră, dar se teme că omologiile lor din Capitoliu ne-ar putea localiza din aeronava lor camuflată, care zboară la joasă înălțime. Azi nu car nici sticle, așa că sunt pus să tai lemne pentru toată săptămâna. Când stiva e refăcută, întreb de ce altceva mai e nevoie, și ea se mulțumește să clatine din cap.

Hattie mă face s-o îndrăgesc dându-mi, din când în când, câte un mic dar. Nu odată cu salariul, pe care i-l plătește direct mamei, ci strecurându-mi câte un fleac pe ascuns. Un pumn de porumb mărunțit, pe care i-l pot duce lui Lenore Dove pentru găștele ei, un pachet de drojdie cu care pot face troc în Vatră, iar azi o sticlă de jumătate de litru de rachiu alb, de care să mă folosesc chiar eu. Își dezgolește dinții spartți, zâmbindu-mi, și zice:

— La mulți ani, Haymitch! Mă gândesc că, dacă ești destul de mare ca să-l fabrici, ești și destul de mare ca să-l bei.

Trebuie să fiu de acord și, cu toate că nu sunt băutor, mă bucur că am primit sticla. Pot s-o vând cu ușurință, s-o dau la schimb, sau poate să i-o ofer lui Clerk Carmine, unchiul lui Lenore Dove, ca să aibă o părere mai bună despre mine. Ați crede că fiul unei spălătorese e suficient de inofensiv, dar pe vremuri cei din familia Abernathy erau renumiți ca rebeli și s-ar părea că încă mai purtăm mireasma răzvrătirii, înspăimântătoare și, în aceeași măsură, seducătoare. După moartea tatălui meu s-au răspândit zvonuri care spuneau că incendiul n-a fost un accident. Unii zic că a murit sabotând, alții că echipa lui a fost luată la ochi de șefii de la Capitoliu, ca grup de agitatori. Așa că problema ar fi putut fi tata. Despre Clerk Carmine nu se poate spune că se prăpădește de dragul Apărătorilor Păcii, dar nu-i arde de glumă cu ei. Sau poate pur și simplu nu-i place să umble nepoata lui cu un contrabandist, chiar dacă e vorba de o treabă sigură. Ei, oricare ar fi motivul, rareori îmi acordă atenție altfel decât dând scurt din cap în direcția mea, iar o dată i-a spus lui Lenore Dove că sunt genul care moare tânăr, ceea ce nu cred că a vrut să fie o recomandare.

Hattie țipă scurt când o îmbrățișez, impulsiv.

— Ei, gata cu asta. Încă mai umbli după fata aia din Stol?

— Îmi dau silința, cu siguranță, îi răspund, râzând.

— Atunci du-te pe capul ei. Azi nu-mi mai ești de folos.

Îmi răstoarnă în palmă un pumn de porumb mărunțit și se îndepărtează împingându-mă. Pun porumbul în buzunar și plec înainte de a se răzgândi în privința celui mai prețios dintre darurile ei: neașteptatul timp pe care-l pot petrece cu iubita mea. Știu că probabil ar trebui să mă îndrept spre casă și să mă grăbesc să umplu cisterna, dar nu mă pot împotrivi gândului la câteva sărutări furate. E ziua mea și, măcar de data asta, cisterna poate să mai aștepte.

Ceața prinde să se subțieze în timp ce alerg prin pădure către Pajiște. Mulți vorbesc despre frumusețea ei, însă Lenore Dove o numește „prietena osândiților“, fiindcă te poate ascunde de Apărătorii Păcii. Înclină să vadă totui în negru, dar poate că e de așteptat din partea cuiva care a primit numele unei fete moarte. Ei, jumătate din numele ei e al

unei fete moarte, Lenore, dintr-un poem vechi, și cealaltă jumătate al unei nuanțe de cenușiu, de care am aflat în ziua în care ne-am cunoscut.

S-a întâmplat în toamna de după a zecea mea aniversare, când m-am strecurat prima oară pe sub gardul care înconjoară districtul nostru. Până atunci mă temusem deopotrivă de lege și de animalele sălbatice, care sunt o raritate, dar există. Prietenul meu Burdock mi-a înfrânt, în cele din urmă, spaimele, spunându-mi că el o face mereu, că nu e mare lucru și că încă mai sunt mere, dacă te poți cățăra. Iar eu eram în stare să mă cațăr și eram mort după mere. În plus, el e mai mic decât mine, așa că, dacă n-aș fi făcut-o, m-aș fi simțit ca un laș.

— Vrei s-auzi ceva? m-a întrebat Burdock, în timp ce ne aventuram în adâncul pădurii.

Și-a lăsat capul pe spate și a început să cânte cu vocea lui incredibilă. Înaltă și suavă ca a unei femei în toată firea, dar mai limpede, fără niciun tremur. Totul a părut să amuțească, apoi gaițele-zeflemitoare au prins melodia. Știam că sunt în stare să cânte pentru alte păsări, dar până atunci nu le mai auzisem cântând pentru un om. Ceva întru totul impresionant! Până când un măr a căzut cu zgomot în capul lui Burdock, întrerupându-l.

— Cine cârâie la păsările mele? a întrebat o voce de fată.

Și iat-o, la vreo șase metri deasupra noastră, tolănită pe o creangă, de parcă acolo ar fi locuit. Codițe curbate, picioare goale, murdare, măr mâncat plescăind, ținând în mână o cârtică legată în pânză.

Burdock și-a lăsat capul pe un umăr și a râs.

— Bună, verișoară! Ai voie să ieși aici de una singură? Pen' că sunt sigur că nu.

— Ei, nu te-am văzut, a zis ea.

— Nici eu pe tine. Aruncă-ne și nouă câteva, vrei?

Ca răspuns, ea s-a săltat în picioare pe creangă și a început să topăie, trimițând asupra noastră o ploaie de mere.

— Așteaptă, am un sac în care-mi țin arcul.

Burdock s-a îndepărtat în fugă. Ea a coborât în goană din creangă-n creangă și s-a lăsat pe pământ, legănându-se. Nu era una dintre verișoarele primare ale lui Burdock Everdeen, dar știam că prietenul meu mai are și altele, de departe, din partea mamei. O văzusem la școală – oarecum timidă, mă gândeam, dar n-o cunoșteam, ca să-i vorbesc.

Ea nu părea grăbită să schimbe asta; a stat doar locului, privindu-mă, până când am rupt tăcerea.

— Eu sunt Haymitch.

— Eu sunt Lenore Dove.

— Dove¹, precum pasărea?

— Nu. Precum culoarea.

— Ce culoare mai e și asta?

— Culoarea păsării.

La auzul răspunsului, capul a început să mi se-nvârtască și presupun că nu s-a mai oprit pe deplin niciodată. Curând după aceea, la școală, ea mi-a făcut semn să vin lângă un dicționar cu colțurile paginilor indoite și mi-a arătat ceva cu degetul: „Gri-porumbel: Nuanță caldă de gri, cu o ușoară tentă purpurie sau roz.“ Culoarea ei. Pasărea ei. Numele ei.

Pe urmă am început să tot remarc câte ceva în privința ei. Cum ascundeau salopetele și cămășile ei decolorate pete de culoare, o batistă de un albastru strălucitor ieșindu-i din buzunar, o panglică zmeurie cusută în interiorul unei manșete. Cum își termina repede temele – dar nu făcea caz de asta; se mulțumea să se uite pe fereastră. Apoi i-am observat degetele mișcându-se, apăsând clape imaginare. Picioarul scos din pantof, cu călcâiul ocrotit de ciorap, bătând silențios tactul pe podea. Ca toți cei din Stol, avea muzica în sânge. Dar, totodată, nu la fel ca ei. Era interesată mai puțin de melodiile frumoase și mai mult de cuvintele periculoase. De genul celor care îndeamnă la rebeliune. De genul celor care au făcut să fie arestată de două ori. Avea, atunci, doar doisprezece ani, așa că au eliberat-o. Acum n-ar mai fi deloc așa.

Când ajung pe Pajiște, mă strecur pe sub gard și mă opresc să-mi trag răsufclarea și s-o sorb din priviri pe Lenore Dove, cocoțată pe bolovanul ei preferat. Când se apleacă asupra vechiului acordeon, soarele îi prinde în lumină firele vag roșcate din păr. Reușind să pună niște versuri hârjaitoare, vechi, pe o melodie, face o serenadă unei duzini de găște care ciugulesc iarbă, și vocea îi e suavă și tulburătoare ca lumina de lună:

¹ „Porumbel“, în lb. engleză (n. trad.).

*Femeia-i biețuită, bărbatul spânzurat
Dacă de pe izlaz o găscă a furat.
Dar hoțul ăl mai mare nu dă de vreun necaz
Când fură, pe de-a-ntregul, al găștelor izlaz.¹*

E o desfătare s-o auzi cântând, fiindcă n-o face niciodată în public. Nimeni altcineva din Stol n-o face. Unchiul ei sunt, de fapt, într-o mult mai mare măsură instrumentiști decât cântăreți, așa că se mulțumesc să interpreteze melodia cu instrumentele lor muzicale, lăsându-și spectatorii să cânte cuvintele, dacă se simt îndemnați. Lui Lenore Dove îi place mai mult așa, oricum. Spune că se emoționează prea tare când cântă cu vocea pentru public. I se pune o gheară în gât.

Clerk Carmine și celălalt unchi al ei, Tam Amber, au crescut-o, fiindcă mama ei a murit dându-i naștere, iar identitatea tatălui ei a rămas pentru totdeauna un mister. Nu sunt rude de sânge, ea fiind o Baird, dar Stolul are întotdeauna grijă de ai lui. Au făcut o înțelegere cu primăreasa, în a cărei casă se află singurul pian din Districtul 12. Lenore Dove poate exersa la pianul ăla, cu condiția să cânte la câte o cină sau la câte o sindrofie. Ea, în rochia ei de un verde decolorat, cu părul legat la spate cu o panglică fildeșie, cu ruj portocaliu pe buze. Când familia ei dă spectacole în Districtul 12 pentru bani, ea o scoate la capăt cu instrumentul la care cântă acum și pe care îl numește „cutia ei melodioasă“.

*O cere legea, ispășim, se știe,
Cumva de suntem prinși cu vreo hoție.
Dar poate orice nobil să ne jefuiască,
Lui legile nu-i cer să ispășească.*

Însă ăsta nu e unul dintre cântecele pe care unchiul ei îi îngăduie să-l cânte în casa primăresei. Și nici măcar în spectacolele din district.

¹ Prima strofă din *The Goose and the Common (Gâsca și Izlazul)*, poezie cu autor necunoscut, scrisă în Anglia ca protest față de trecerea izlazurilor (adică a pășunilor comune ale satelor) în posesia unui singur proprietar. Următoarele trei strofe din text sunt din aceeași poezie (n. trad.).

E periculos, unii ar putea să-i știe cuvintele și să se lase cu scandal. E prea rebel. Și trebuie să spun că sunt de acord cu Clerk Carmine și Tam Amber. De ce să umbli de colo-colo căutând belele cu lumânarea? Îți vin pe cap destule fără să le inviți.

*Săracii, amărății, nu scapă de pedeapsă
Când, conspirând, vor legi să ocolească.
Așa se și cuvine, dar îi au de-nfruntat
Pe cei care spre-a face legea au conspirat.*

Îmi rotesc privirea pe Pajiște. E un loc retras, dar știm cu toții că există ochi pretutindeni. Iar ochii sunt, îndeobște, însoțiți de urechi.

*Femeie sau bărbat, de lege-i condamnat
Cel ce de pe izlaz o găscă a furat.
Însă făr' de găște cu toții o să stea
Pân' ce-ntreg izlazul 'napoi și-l vor fura.*

Lenore Dove mi-a explicat odată că izlazul era un teren de care se putea folosi oricine. Uneori, Apărătorii Păcii le alungă pe ea și pe găștele ei de pe Pajiște fără niciun motiv. Ea spune că nu-i decât un polonic de năpastă dintr-un fluviu de nedreptăți. Mă neliniștește chiar și pe mine, iar eu sunt un Abernathy.

Câteva găște îmi anunță sosirea, sâsâind. Chipul lui Lenore Dove a fost primul zărit când au ieșit din ou și nu îndrăgesc pe nimeni altcineva în afară de ea. Dar le-am adus porumb, așa că azi mă suportă. Îi azvârl cât mai departe, ca s-o scap pe Lenore de gârziile ei de corp, și mă aplec s-o sărut. Pe urmă o mai sărut o dată. Și încă o dată. Și ea îmi răspunde la sărutări.

— La mulți ani! Îmi urează, când ne oprim pentru o gură de aer. Nu m-așteptam să te văd decât după.

Ăsta vrea să însemne „după extragere“, dar nu e ceva despre care sunt dornic să vorbesc.

— Hattie m-a lăsat să plec mai devreme, îi spun. Și mi-a dat asta – cadou pentru o zi mare.

Scot sticla.

— Ei, n-o să fie greu s-o schimbi pe altceva. Mai ales azi. Nu doar de Anul Nou, ci și azi se îmbată cei mai mulți oameni.

— Patru copii... Va fi o lovitură grea pentru multe familii. Presupun c-o să vorbim despre asta.

— O să fie bine, zic, și cuvintele sună găunos.

— Doar nu crezi asta, nu-i așa?

— Poate că nu. Dar mă străduiesc. Pentru că extragerea o să se facă, indiferent ce cred eu. E tot atât de sigur cum e că soarele o să răsară mâine.

Lenore Dove se încruntă.

— Ei, nu există nicio dovadă că se va întâmpla. Nu poți fi sigur că niște lucruri se vor petrece mâine fiindcă așa a fost în trecut. E o logică defectuoasă.

— Oare? spun eu. Fiindcă exact așa își planifică oamenii viața.

— Și asta face parte din belele noastre. Gândul că anumite lucruri sunt inevitabile. Neputința de a crede că schimbarea e posibilă.

— Probabil. Dar chiar nu-mi pot imagina că soarele n-o să răsară mâine.

Între sprâncene i se conturează o cută, în timp ce se străduiește din greu să găsească o replică.

— Ți-l poți imagina răsărind într-o lume fără extragere?

— Nu de ziua mea. Nu s-a întâmplat niciodată să fie fără extragere.

Încerc să-i abat atenția cu un sărut, dar e hotărâtă să mă facă să pricep.

— Nu, ascultă-mă! spune, cu toată seriozitatea. Gândește-te. Tu zici: „Azi e ziua mea și are loc o extragere. Și anul trecut a fost una de ziua mea. Așa că în fiecare an o să fie o extragere de ziua mea.” Dar n-ai de unde ști asta. Adică, extragerea nici măcar n-a existat până acum cincizeci de ani. Dă-mi un motiv bun pentru care ar trebuie să se petreacă numai fiindcă e ziua ta.

Pentru o fată tăcută în public, între patru ochi revarsă un potop de vorbe. Uneori e greu s-o urmărești. Când dă explicații, Lenore Dove o face întotdeauna cu răbdare, nu cu superioritate, dar poate că e pur și simplu prea deșteaptă pentru mine. Pentru că, deși gândul la o lume fără extragere e o idee minunată, nu văd așa ceva întâmplându-se. Capitoliul deține toată puterea, și cu asta basta.

— N-am spus că se-ntâmplă pur și simplu fiindcă e ziua mea. Am spus...

Ce am spus? Acum nici măcar nu-mi mai aduc aminte.

— Îmi pare rău! Nu te-am înțeles, m-ai pierdut.

Ei îi cade fața.

— Nu, mie îmi pare rău! E, într-adevăr, ziua ta și eu îi tot dau înaintea, trângând despre cine știe ce.

Își afundă mâna în buzunar și scoate un pachetel înfășurat într-o bucată de hârtie gri-porumbel și legat cu o panglică de același verde împetritat ca ochii ei.

— La mulți ani! Tam Amber l-a făcut. Eu am dat ouă în schimbul metalului și l-am ajutat să-l conceapă.

Tam Amber nu doar cântă demential de frumos la mandolină, ci mai e și cel mai bun forjor din Districtul 12. El este fierarul de încredere când vine vorba de diverse fleacuri ingenioase sau de părți stricate din mașinării vechi. Burdock are de la el o duzină de vârfuri de săgeată cărora le poartă de grijă de parcă ar fi de aur, iar câțiva dintre oamenii mai bogați din oraș au bijuterii pe care le-a făcut din aur sau argint veritabil, obținut din topirea amintirilor de familie și remodelat. Nu-mi dă deloc prin gând ce-ar fi putut face pentru mine, dar dezleg cu nerăbdare panglica.

Obiectul care-mi alunecă în palmă nu capătă imediat sens în mintea mea. E o fâșie subțire de metal, de forma literei „C”. Degetele mele o prind firesc de partea curbată din spate, în timp ce mă uit la animalele parcă vii care privesc spre deschidere. Capul unui șarpe sâsâie către ciocul unei păsări cu gât lung. Îmi deschid palma și văd că solzii și penele lăcuite se prelungesc în jurul obiectului până ce se contopesc și devin de nedeslușit. De el sunt sudate două inele mici, câte unul în spatele fiecărui cap. Poate ca să fie prins pe un lăntșor.

— E frumos! spun. E o podoabă, nu?

— Ei, știi bine că-mi plac zorzoanele care au un anumit scop, răspunde ea, criptic, îmboldindu-mă să dezleg singur misterul.

Răsucesc obiectul în palmă, prinzându-l din nou de curbura C-ului, dar de data asta acoperind cu degetele capetele animalelor. Pe urmă descopăr la ce servește: muchia netedă de oțel nu e doar decorativă.

— E un amnar, trag concluzia.